

Örökmécses

*A konnektorban éjjeli fény világít,
hogy lássam a gyermek arcát.
Felriad, visszaalszik, ahogy álmában
a kert is a másik oldalára fordul.
A fény rózsát formáz, úgy világít, mint
az örökmécses a tabernákulum mellett.*

*Égő lámpás, a jelenvaló Krisztus fénye.
Egy barkácsboltban vettem, és nem
jutott eszembe Krisztus, és az sem,
hogy gyerekként mindig letérdeltem
az oltár előtt, mintha Isten színe előtt –
És tényleg: az Atya nézett le rám
lábát a földgolyón tartva. De most
fekszem, és nem tudok aludni.
Bámulom a ház melletti diófát, ami
lazítani próbál a gyökerek szorításán.*

*A macskák láthatatlan akadályokat
ugranak át a kertben, amiket észre
sem veszek, és évekig nem is
bukom föl bennük. A kislány köhög,
visszaalszik. Kinn, a fák körül
feltámadt a szél, anélkül hogy most
bármit is képes lenne meghajlítani.*